గతుకుల బతుకులు

"శ్రీమతి వాసిరెడ్డి"

"అమ్మాయి బ్రతికేనా"?

"ఏమో పాపం ఎంత తాగిందో. కలీ్త లేని పురుగు మందైతే ఓ చుక్క గొంతులోకి జారితే చాలంటారు ప్రాణం పోవడానికి".

"ఏ స్థితిలో వున్నప్పుడు చూసారో?"

"తాగేటప్పుడు బిడ్డలయినా జ్ఞాపకానికి రాలేదు గాబోలు పిచ్చి సన్నాసికి".

"ఏమిటో నమ్మా ఈ రోజుల్లోనే ఇట్లా కాస్త కష్ట మనిపిస్తే చాలు ఏధో ఒకటి మింగేసెయ్యడం మా రోజుల్లో మేం అత్తారిళ్ళలో ఎంతెంత ఆరళ్ళు కిమ్మన కుండా భరించేవాళ్ళంగాదు. ఇంట్లో స్వతంత్రంగా చేతో్త తీసుకు తినడాని కుండేదా? మొగుడితో ఓ మాటా మంతీ ఏముండేది?"

"మాటా ఇంకానా. ఏ అర్ధరాత్రో అపరాత్రో ఏధైనా మాటుంటే మాట్లాడు కోవడం అడపుటకే అంత. ఆడదై పుట్టడం కష్టాలు పడటానికి కాక అందలా లెక్కడానికా".

"అయినా ఆ అమ్మాయికి చచ్చిపోదామనుకునేంత కష్టమే మొచ్చిందో. మొగుడు తాగు బోతైనా అత్త మామలు నెత్తి నెట్టుకుంటారను కుంటారు!"

"ఆ నెత్తి నెట్టుకుంటారు. చూసే వాళ్ళ కలాగే అన్పిస్తారు మావ ఫరవాలేదు గాని ఆ అత్త దగ్గర మాలావుచాణాతనం వుంది కనపడదు గాని" అంతా చేసుకున్న వాళ్ళ అదృష్టంలో వుంది. ఇదే నష్ట జాతకురాలు. దీని దరిద్రమే ఆడట్టా ఎందుక్కాకుండా పోయాడు సుఖపడటానికీ గీతుండాలక్కాయ్. పెద్దాడు వాడి సంపాదనా వాడూ పెళ్ళాం పిల్లల్తో ఎంత సుఖంగా వుంటున్నారు. పెద్దదాని గీత తినబుట్టిందది" అంటూ ఓ రాగాలు తీస్తుంది. ఈ పిల్ల నెప్పుడూ సూటీపోటీ మాటలో్త సాధించడమే.

"పైగా ఇదొ హటా కొడుకు నిర్వాకానికి. ఆగితేదో తన మొహానయినా వుండొచ్చుగా బిడ్డలిద్దరూ రత్నాలనిపించుకునే గీత. పరాయమ్మ గన్న బిడ్డ తేరగా ఉందని సాధించడం".

"అసలింతకూ ఎందుకు తాగిందో"

"ఏమో ఎందుకు తాగిందో ఇంట్లో గుట్టు బయటకు రానిస్తారా. ఆ మొగుడు చచ్చినోడి వెప్పుడూ వుండే భాగోతమేగా పీకలమొయ్యా తాగడం తిరగడం పిల్లలయినా దగ్గరుంటే ఎలా వుండేదో!"

"ఆ పిల్లలు ఏలెడు లేరు చదువుటు చదువులంటూ పట్నం పంపితిరి"

"ఎవరి ప్రాణాల పైన ఎవరికి తీపుండదు. ఎంతో బలమైన కారణం వుంటే అంతకు తెగించిందో?"

ఇట్లా ఎవరికి తోచిన విధంగా వాళ్ళు తలా ఒక మాటా వాళ్ళు సమాధానాలు ఆశించిందీ లేదు. వాళ్ళకు సమాధానం చెప్పడానికి ఆ మేడలో జీతగాడు మినహా ఎవ్వరూ లేనూ లేరు.

* * * * *

ఒకరికి తృప్తినీ హాయినీ కలిగించే విషయమే మరొకరి పాలిట శాపంగా పరిణమిస్తూంటుంది. డాక్టరు తన్ని బ్రతికించి ఘనకార్యం చేసానను కొంటుంటే తన పరిస్థితి ఎంత దయనీయంగా తయారైంది. తమ పరువు ప్రతిష్ఠ లేవో మంట గలిసి పోయాయని అత్తమామల కోర చూపులు. కూతురి దురదృష్టానికి తల్లిదండ్రుల కుమిలింపు. బంధు జనాల పరామర్శలు చాలా చీదరగా అసహ్యంగా వుంది. ఇష్టం లేని పెండ్లి తప్పించుకోడానికి ఏ గడ్డి పోచనో ఆధారం చేసుకుంటే ఆ గడ్డి పోచే పామై కరిచినట్టింది. దొంగతనం చేస్తూ పట్టు పడ్డ దానిలా ఇతరుల ముఖం చూడాలంటే సిగ్గుగా వుంది. మొగుడి మహరాజు కేమి? తన పేకాటేమొ, తాగుడేమొ ఎప్పటి చిద్విలాసం. తన తాగుబోతు స్నేహితుడు పెళ్ళాంపై చెయ్యబోయిన అత్యాచారాన్ని కప్పెట్టుకోడానికి, "నీ మాజీ ప్రియుడి కేమైనా సుస్తీ చేసినట్లు కబురందించా? కాకపోతే ఎందుకింత తెగించావ్? ఈ అమృతం ఇద్దరం కలిసి తాగుదాం రా. ఎంత ఖుషీగా ఎంత మజాగా వుంటుందో?" ఇదీ అతగాడి పరామర్శ.

తానింటర్మీడియెట్ చదివేటప్పుడు తన క్లాస్ మేటెవడో సాహిత్యంలో తనకున్న పరిజ్ఞానాన్నంతా వుపయోగించి ఓ లేఖ వ్రాశాడు. మరి దాన్ని ప్రేమ లేఖే అంటారో లేక తెలిసీ తెలియని వయస్సులో చేసే ఆకతాయి పనే అంటారో. ఏమైనా ఆ లేఖ పుణ్యమా అని ఇంటర్ పూర్తవడంతో తన చదువుకి బ్రేక్. మేన బావతో మూడు ముళ్ళూ, మేనమామ కావాలని మేన కోడలిని పట్టపురాణిని చేసాడు. అక్క చెల్లెళ్ళ కెవరికీ లేని సౌభాగ్యం. ఒళ్ళంతా బంగారం. కానీ తనకేమొ ఇప్పటి తన పరిస్థితి స్మశానంలో పీనుగులా అనిపిస్తోంది.

గది నాలుగు మూలలా మంటలు లేస్తుంటే గది మధ్య చిక్కుకు పోయి పొగలో వుక్కిరి బిక్కిరౌతున్నట్టుంది. ఈ మంటల మధ్య నుండి బయటన్నా పడాలి. ఆహుతన్నా అయిపోవాలి. ధాత్రిలో ముందెన్నడూ లేని క్రొత్తరకపు ఆలోచనలు. ధాత్రికి విడ్డూరంగానూ నమ్మశక్యం గాకుండానూ వున్నది. మామయ్య అలా ఎందుకు మాట్లాడు తున్నట్లు? తన ఆలోచనల లోతు తెలుసుకోడానికా? లేక చుట్ట పక్కాల్లో తన ఔన్నత్యాన్ని చాటుకోడానికా? తనిష్ట పడితే అంగీకారాన్ని తెలియ జేస్తే తనకు భర్త నుండి విడాకులట. పిల్లల బాధ్యత తామే పెట్టుకుని తనకు మరో పెళ్లి చేస్తారట. అప్పుడు గాని పుత్రుడికి బుద్ధిరాదుట. దారికి రాడట. అంత చికాకులోనూ నవ్వు. తను "అలాగే కానివ్వు మామయ్యా" అంటే ఏం చేస్తారో? మామయ్యలో అంతటి ఔన్నత్యం వుందా? ఇలాంటి పనికి

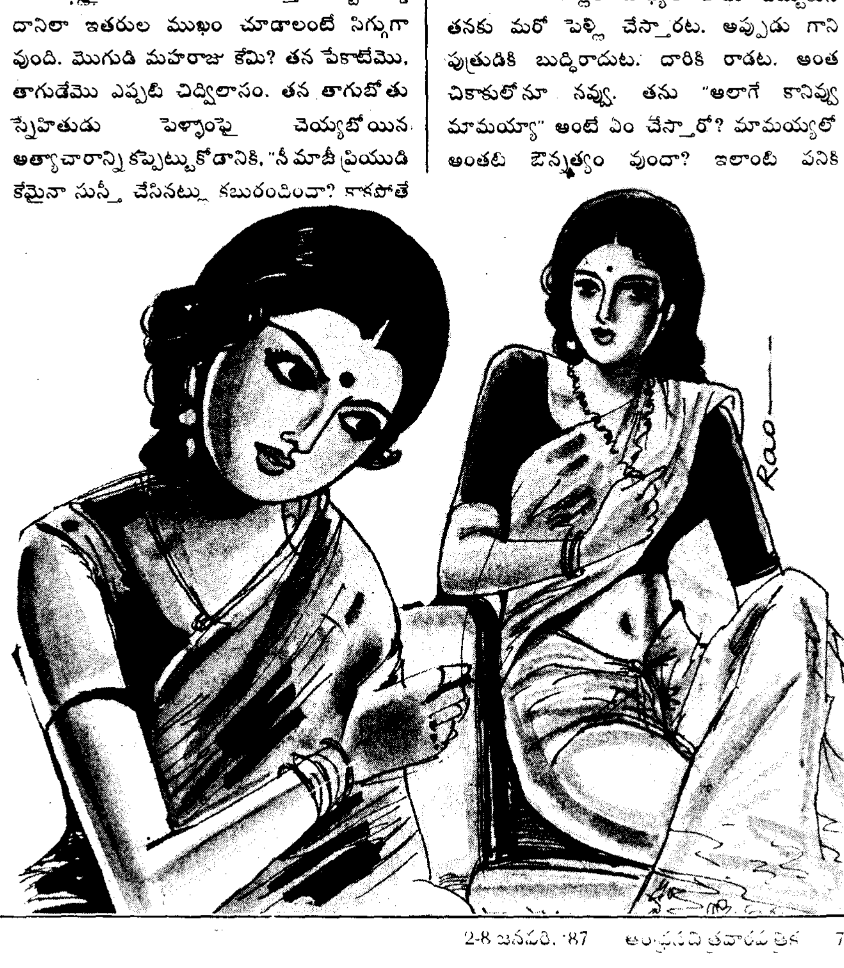

వీరేశలింగం మరో జన్మ ఎత్తాల్సిందే.

అసలు తనకీ మధ్య ఓ అన్నాలేదు నాన్నా లేదు మామా లేదు మగాళ్ళంటేనే మండుకొస్తోంది. సమాజంలో గౌరవ ప్రదమైన ఉన్నత మైన స్థానాన్ని సుస్థిరం చేసుకోడానికి ఆడవాళ్ళ చేత అరవ చాకిరీ చేయించు కోడానికి పురాణాలు, ధర్మాలు, పూజలు, పునస్కారాలు పకడ్బందీగా ఎన్ని ఏర్పాట్లు. రోజూ ఇంట్లో తిరిగే మగవాళ్ళైనా సరే వాళ్ళొస్తే ఆడవాళ్ళు తప్పుకోవలసిందే. లేచి నిలబడాల్సిందే. తన ఈడు వాడే అయిన తన మరిదితో సైతం తాను ప్రక్కన కుర్చీలో కూర్చొని మాట్లాడలేదు. ఆడవాళ్ళ అణు వణువునా మగవాళ్ళ పట్ల ఆధిక్యతా భావం జీర్ణించుకు పోయింది. ఏమిటో ఈ మగతనానికున్న గొప్ప. అసలీ ఆడజాతే బుద్ధి స్వాభిమానం లేని జాతిగా తయారు చేయబడ్డది.

బానిస మనస్తత్వం. పెంపుడు కుక్కల్లాంటి వాళ్ళం. లేకపోతే చదువుకోని వాళ్ళ నుండి డిగ్రీలు పుచ్చుకున్న వాళ్ళ వరకు పెళ్ళిలో మొగుడి మెడలో దండ వేస్తూ ఆదండను కళ్ళకద్దు కోవడం. ఒహత్తని చూసి మరొహత్తె మొగుడూ పెళ్ళాలంటే జీవిత భాగస్వాములు. అర్థం చేసుకున్న వాళ్ళైతే మంచి మిత్రులు ప్రేమికులుగా వుండాలి. మొగుడి పట్ల ఈ భక్తి భావం ఏమిటి? ఇలాంటి చర్యలతో తమంత తాముగా మొగుడి చేతికి చంద్రకోల నందించడమే. తన పెళ్లిలో తానూ గంగిరెద్దులా అదే పని చేసింది. కానీ ఇప్పుడా ఘటన చూస్తుంటే మాత్రం వాళ్ళ బుర్ర పగల గొట్టేసెయ్యాలన్నంత కోపం వస్తోంది. తనలో ఈ బడబానలం చల్లారే మార్గమేమిటో? ఆరోజే చచ్చి పోయుంటే గొడవ లేకుండా పోయేది. బ్రతికి సాముకు తినేదేమి కనిపించడంలా. జంతువు బ్రతుక్కీ తన బ్రతుక్కీ తేడా ఏమీ కనిపించడంలా. తినడం, నిద్రపోవటం, లేవడం, బ్రతుకు లాగించడం ఇలా ఎంత కాలం? ఒక ప్రేమా, అనురాగం, అనుభూతీ, సుఖం సంతోషం ఏమీ లేవు. తను ఆడంబరంగా తయారై ఇతరులముందు ఆధిక్యతను చాటు కొంటూ కృత్రిమ సంతోషాన్నభినయిస్తూ బ్రతకాల్సిందే. జంతువుల పనేనయం వాటికి మానసిక మైన ఘర్షణైనా వుండదు. అలా అలా తేనెతుట్టెకు పట్టిన ఈగల్లా ముసురుకున్న ఆలోచనలతో అలిసి పోయిన ధాత్రి నిద్రలోకి జారుకున్నది.

కష్టాలతో బాధలతో అలిసిన వాళ్ళకు నిద్రను మించిన ఆప్తులు మరెవరుంటారు!

* * * * *

తండ్రిని తనతో హైదరాబాదు తీసుకెళ్ళ డాని కొచ్చిన ఉజ్వల ధాత్రిని చూసి పోవడాని కొచ్చింది. ఉజ్వలను చూస్తే ధాత్రి అత్త సీతమ్మకు వళ్ళు మంట. చదువుకున్నానన్న పొగరు. మొగుణ్ణొదిలి సిటీ కెక్కింది ఉద్యోగం చేసి ఊళ్ళేల్తానని. వీల్లాంటి వాళ్ళైతే మాత్రం భర్త నొదిలి కాపరం నాశనం చేసుకుంటారా? ఎంత వేధిస్తే మాత్రం ఓర్పుతో పడుండాలి. రాత బాగుంటే భర్త మనస్సు మారక పోతుందా. మొగుణ్ణొదిలి పెట్టిన దాని

గతుకుల బతుకులు

బ్రతుకేం బ్రతుకు? ఇదీ ఉజ్వల పట్ల సీతమ్మ కోపానిక్కారణం. మొగుడు ఎంత వేధించినా అత్త మామలు ఎన్ని బాధలు పెట్టినా ఖర్మనుకొని పడుంటే ఉత్తమ ఇల్లాలు. ఎదురు తిరిగితే బరితెగించిన వాళ్ళు. అందుకే ఈ పరమ కసాయి, కిరాతకపు, దుర్మార్గపు సమాజానికి భయపడే అత్తింట్లో ఎన్ని బాధలయినా పడుతున్నారు, జీవితాలను ఆహుతి చేసుకుంటున్నారు తప్ప తెగించి పుట్టింటికి రాలేక పోవడం. పుట్టింటి వాళ్ళు ఆదరించడానికి సిద్ధ పడక పోవడం. తమ బ్రతుకు తమదిగా బ్రతక లేక పోవడం. "మూడు ముళ్ళూ పడ్డాక ఆడదానికి చావైనా బ్రతుకైనా ఆ మొగుడితో నేనంటూ" వెధవ సూక్తులు. ఎంత కట్టుకున్న వాడైతే మాత్రం.... ఒక మనిషిని వేరొక మనిషి వేధించి బాధించి ఆహుతి చెయ్యడం ఇదెక్కడి న్యాయం? ఇదేమి న్యాయం? తోడేలు, పెద్దపులి వేటకుక్కల న్యాయం.

ఇంటికొచ్చిన మనిషిని ఏమీ అనలేక "ఆవిడగారు కోళ్ళ ఫారం దగ్గర కెళ్ళిందనుకుంటా" ముఖం చిట్లించుకుంటూ అన్నది సీతమ్మ.

మనస్సులోనే అమ్మయ్య అనుకున్నది ఉజ్వల. వేగుల వాడిలా ఈవిడెక్కడెక్కడే తిరుగుతుంటే తనూ ధాత్రీ మనస్సు విప్పి మాట్లాడుకోలేరు కూడా.

వేగంగా అడుగు లేసుకుంటూ ఇంటికి ఓఫర్లాంగు దూరంలో వున్న కోళ్ళఫారం కేసి నడిచింది ఉజ్వల.

వెనుక నుండే ఉజ్వలను చూస్తూ సీతమ్మ "గజ్జెల గుఱ్ఱంలా మొగుణ్ణొదిలేసి నునుపు దేలింది ఉద్యోగం వెలగ బెడుతూ" తన అక్కసు వెళ్ళ గక్కింది.

* * * * *

ఉజ్వలను చూసిన ధాత్రి ముఖం వికసిత పద్మమే అయింది."ఈ ఊరెప్పుడొచ్చావే నాకు తెలియదు" స్వరంలో దాచుకోలేని సంతోషం.

"అంతఃపురంలో వుండే నీకు మాలాంటి వాళ్ళ రాక పోకలెలా తెలుస్తాయి?" ఉడికిస్తూ అన్నది.

"ఇదేనా అంతఃపురం"? కోళ్ళ ఫారాన్ని చూపుతూ నవ్వుతూ అన్నది ధాత్రి.

"కోడిపెట్టల కది అంతఃపురం కాదేమిటీ"?"అయితే నేను కోడి పెట్టనా"? అమాయకంగా ముఖంపెట్టింది ధాత్రి.

అప్పటి ధాత్రి ముఖాన్నావరించిన ఆనందం అమాయకత్వాన్ని చూసిన వాళ్ళెవరైనా ఆ అమ్మాయి అంతకు కొద్ది కాలం ముందే ఆత్మహత్యకు పాల్పడిందంటే నమ్మడం కష్టమే. కష్టాలతో పాటే అప్పుడప్పుడూ ఇలాంటి వేవో చిన్ని చిన్ని ఆనందపు అనుభూతులు కలుగుతూ వుండక పోతే మనిషి మనుగడ సాగించడమే కష్టమవుతుంది.

స్నేహితురాలిని చూసిన ఆనందం నుండీ వాస్తవంలో కొచ్చింది ధాత్రి. "ఎన్నాళ్ళుంటావే ఇక్కడ. పద అలా ఆవేపచెట్టు క్రింద కూర్చుందాం".

ఇద్దరూ వేపచెట్టు నీడన చతికిల బడ్డారు. మందు మింగింతరువాత ధాత్రి బాగా చిక్కి పోయి కళ్ళలో ప్రాణాలు పెట్టుకో నున్నదని చెప్పింది అమ్మ, కాని ఇప్పుడు మనిషిని చూస్తే ఫరవాలేదని పిస్తోంది.

"రేపే నాన్నను హైదరాబాదు తీసుకెళదామను కుంటున్నానే. నాన్న కంటికి శుక్లం ఆపరేషన్ చేయించాలి."

"మరి అమ్మను తీసుకెళ్ళవ్".

"అమ్మ తరువాతొస్తుంది". "ఏమే ధాత్రీ అంత పనికి ఎలా తెగించావే. నీ బిడ్డలు గాని మాలాంటి వాళ్ళెవరూ గాని బుర్రలో కైనా రాలేదంటే" మానుతున్న గాయాన్ని కెలకడమా మానడమా అని తటపటా యిస్తూనే అడిగింది ఉజ్వల.

ధాత్రి కళ్ళు నిండా నీరులయ్యాయి. తల వంచుకున్నది. మాట్లాడలా.

"నిన్ను కదిలించి ఏడ్పించాలని కాదే. నిజం చెప్పాలంటే ఆత్మహత్యకు పాల్పడే వాళ్ళంటే నాకు చాలా అసహ్యం. మన సమస్యలకు పరిష్కారం చావడమా? నాకు మించిన కష్టాలొచ్చినయ్యంటే నీకు. నీకు కట్టుకున్న వాడొక్కడి తోటే బాధ. నన్ను అత్తా, మామా, చివరికి మా ఆయన మేనమామ కూడా ఓ సారి చేయి చేసుకున్నాడే. నా సంగతి నీకు తెలుసుగా చిన్నప్పుడెవరైనా నన్నో చిన్న మాటన్నా పడేదాన్నేనా? అల్లాంటి నేను చచ్చానా?" ధాత్రి ముఖంలోకి చూస్తూ అన్నది ఉజ్వల.

"నీ సంగతి వేరు. నీ అంత ధైర్యం నా కెప్పుడూ లేదు". ఏడుపు దిగమింగుకుంటూ అన్నది ధాత్రి.

"ధైర్యమేమిటే సమస్యలకు పరిష్కారం చావడమా? బిడ్డల్ని కన్నావ్ వాళ్లపట్ల నీ బాధ్యతేమిటి? నువ్వు చచ్చిన మర్నాడు మీ ఆయన పూలరంగళ్లా పెళ్లిపీటెక్కుతాడు. అభం శుభం తెలియని ఆ పసివాళ్లేమైపోతారు? కష్టమొచ్చినప్పుడల్లా చావడానికా మనం పుట్టింది? అలా అయితే ఈ దేశంలో మనల్ని మించి ఎన్నో అవస్థలు పడుతున్న వాళ్లెందరు లేరు! మనకు కడుపు నింపుకోవడం సమస్యకాదు. తెల్లారి లేస్తే పొట్టకోసం దేవులాట. ఆ దేవులాటలో మొగుడూ పెళ్లాల కీచులాటలు కళ్లముందే బిడ్డలు ఆర్థాకలితో అనారోగ్యంతో కుములుతూ కునారిల్లుతుంటే... చావే అంతిమ పరిష్కారమయితే ఈ దేశంలో సగం మందికి పైగా బంగాళాఖాతంలో దూకాల్సిందే"

"తినడానికి లేకపోయినా మన బ్రతుకులకంటే వాళ్లే ఎంతన్నా నయం ఒకప్పుడు కొట్టుకున్నా తిట్టుకున్నా ఇట్టే కలిసిపోతారు, నీతోటిదే లోకం అనుకుంటారు ఒకరి కొకరు. మనంత కుళ్లు వాళ్లలో ఏ కోశానా వుండదు." కుళ్లు అనే మాటను వత్తిపలుకుతూ అన్నది ధాత్రి.

"అవునులే ఆకలి బాధ నీకూ నాకూ ఏమి తెలుస్తుంది. అనుభవంలో కొస్తేగాని తెలియదు మన మధ్యరకం వాళ్ళవి మేడిపండు జీవితాలు. ఇంటిపేరు కస్తూరివారు. ఇంటిలో గబ్బిలాల కంపు. మనం పడేబాధలు ఇబ్బందులు బయటకు చెప్పుకోలేం. సుఖ సంతోషాలలో

ఒలలాడుతున్నట్టు ఇతరులు భ్రమపడాలి. మనం లోలోపలే కుమిలిపోవాలి." "సరే ప్రస్తుతం శ్రీవారేమంటున్నారు"?

"ఏముంది అనడానికి మన నిత్య కార్యక్రమం షరా మామూలే నాకేనే ఏమిటో ఈ బ్రతుకు బండిని గతుకుల దారివెంబడి ఇలా ఎన్నాళ్ళు లాగించడమా అని."

"ఈ కోళ్ళఫారం నీక్కొంచెం కాలక్షేపమేమో."

"ఏం కాలక్షేపం లేవే వెధవకంపు. ఏ పనిలో వున్నా వంటరితనం అనే పెనుభూతం నన్ను వదిలేట్టు లేదే. దాంతో బుర్రలోకి పిచ్చి పిచ్చి ఆలోచనలు. పోనీ పిల్లల్ని హాస్టల్లో వేసికి ఇల్లు అద్దెకు తీసుకుని ఇంటిదగ్గరుండే పిల్లల్ని స్కూలుకు పంపచ్చు. నాకూ కాస్త హాయిగా వుంటుందనుకుంటే టౌనులో ఇంక ఈయనగారికి పట్టపగ్గాలుండవు. ఆ అనుభవమూ అయింది."

"మీ అమ్మా వాళ్ళింటికెళ్ళి కొద్దికాలం వుండి రాకూడదూ!"

"ఆ పైన"

"ఏమైనా నీవు మాత్రం ఎలాంటి తొందరపాటు పనీ చెయ్యకు ఉన్నంతలో సాధ్యమైనంతవరకు సుఖపడే ప్రయత్నం చేయాలి గాని...."

"ఏమి సుఖమో నీలాంటి స్నేహితురాళ్ళున్నా గుండె బరువు కొంత దించుకొంటుండచ్చు! గుడ్నిలో మెల్ల. మామయ్యా నావైపునుండే ఆలోచిస్తున్నారు. ఆచరణలో సాధ్యమవుతుందో లేదో నే. రామకృష్ణయ్య మాష్టారు హెడ్మాస్టరుగా చేసి రిటైరయ్యారు గదా! ఆయన సాయంతో 6వ క్లాస్ వరకు ఒ తెలుగు మీడియం స్కూలు మన ఊరిలోనే పెట్టి నడిపితే ఎలా వుంటుంది? అని."

"ఓ భేషైన ఆలోచన. మనం గుర్తుంచుకోవలసిన విషయం ఒకటుందే ధాత్రీ. లోకానికి భయపడుతున్నంతకాలం ఈలోకం మనల్ని తరిమి తరిమి కొడుతూనే వుంటుందే. మనం ధైర్యంగా ఎదురు తిరిగామో తోక ముడవడమే. మనం ఏ తప్పు చేయనపుడు ఈ లోకానికి ఎందుకు భయపడాలే. చివరికి కట్టుకున్న వాణ్ణయినా ఎదిరించడమే తప్ప మన ప్రాణాల్ని ఎందుకు బలి చేసుకోవాలి? స్కూలు కాకపోతే ఇంకోటి. ధైర్యం మాత్రం వీడకు."

"పద ఇంటికి పోదాం."

"వద్దులేవే బాబూ ఇంతసేపు మనిద్దరం ఇక్కడ మాట్లాడుకోవడమంటే ప్రతిపక్షాలు కలిసి సమావేశమైతే పరిపాలిస్తున్న వాళ్ళను గద్దె దింపడానికి ఏదో గూఢు పుఠాణీ జరుపుతున్నారన్నట్టు మీ అత్తగారికిప్పటికే బి. పి. పెరిగి పోయుండాలి ఇంకనేనిటు ఇంటికి పోతాన్లేవే" నవ్వుతూ అన్నది ఉజ్వల.

"ఏం ఫరవాలేదులే. కొంచెం కాఫీ తాగి వెళుదువు." అత్తయ్యకు నేనేం భయపడనులే అన్నట్టుంది ధాత్రి తీరు.

"ఓ ఫరవాలేదే నెగ్గుకొచ్చేట్టే వున్నావు పద నీచేతి కాఫీ త్రాగే వెడతాను." ఇద్దరూ ఇంటి వైపుకి బయలుదేరారు. □

మ్యాజిక్ చేసే పోలీసు ఇన్‌స్పెక్టర్

ఇంద్రజాల ప్రదర్శన ఇస్తున్న శ్రీ రామకృష్ణారావు

మంచిగా ఆలోచిస్తే పోలీసులంటే ఎక్కువగా రక్షకభటులనీ, దొంగలను పట్టుకోవటం, శాంతి భద్రతలను పరిరక్షించటం మొదలగునవి చేస్తారని అనుకుంటాం. కొంచెం చెడుగా (యధార్థంగా) ఆలోచిస్తే భక్షక భటులనీ, లాకప్పులో శిరోముండనాలు, మానభంగాలు, హత్యలు వంటివి కూడా వీరే అప్పుడప్పుడు చేస్తుంటారని అనుకుంటూ వుంటాం. అయితే పోలీసులు పైన చెప్పినవే కాకుండా మ్యాజిక్‌లు చేసి ప్రజలను ఆహ్లాదపరుస్తారని. కూడా నిరూపించారు విజయవాడ అర్బన్ జిల్లాలోని గన్నవరం సర్కిల్ ఇన్‌స్పెక్టర్ శ్రీ దశికరామకృష్ణారావు.

విద్యార్థి దశనుండే ట్రిక్కులు, మ్యాజిక్‌లు చేయడం పట్ల ఆసక్తి గలిగిన రామకృష్ణారావు 1943వ సంవత్సరంలో పశ్చిమగోదావరి జిల్లా నరసాపూర్ తాలుకాలోని జగన్నాథపురం గ్రామంలో జన్మించారు. ఏలూరులోనూ, గుంటూరు హిందూ కాలేజిలో కూడ విద్యాభ్యాసం చేసి సైన్సులో పట్టభద్రులైన శ్రీ రామకృష్ణారావు 1966లో పోలీస్ సబ్ ఇన్‌స్పెక్టర్‌గా జీవితం ప్రారంభించారు.

అనంతపూర్‌కు చెందిన పి. అంజనేయులు, ఏలూరుకు చెందిన చార్వాడ్ లానంద్, కలకత్తాకు చెందిన ఒ. పి. అగర్వాల్, హైదరాబాద్‌కు చెందిన బి. వి. పట్టాభిరామ్ వంటి విఖ్యాత ఇంద్రజాలికుల వల్ల స్ఫూర్తిని, ప్రోత్సాహాన్ని పొందిన దశిక రామకృష్ణారావు ఇంతవరకు 92 చోట్ల తన మ్యాజిక్‌ను ప్రదర్శించి పలువురు ప్రముఖుల మన్ననలను పొందారు.

1974లో మధ్యప్రదేశ్‌లో ప్రదర్శన యిచ్చిన రామకృష్ణారావుకు దర్శకులలోని ఎవరైన ఒకరు బంధించిన ఉచ్చు నుండి తనను తాను విడుదల చేసుకొనే 'హాంగింగ్ ట్రిక్' పట్ల మక్కువ ఎక్కువ.

శ్రీ దశిక రామకృష్ణారావు

శ్రీరామకృష్ణారావు క్రిందటి నెలలో హైదరాబాదులో జరిగిన అఖిలభారత పోలీసు డ్యూటీ మీట్‌లో పాల్గొని తన ప్రదర్శన ద్వారా రాష్ట్ర హోం మంత్రి వసంతనాగేశ్వరరావు డి. జి. పి. సర్దానా వంటి ప్రముఖులను ఆశ్చర్యంలో ముంచి వేశారు.

శ్రీరామకృష్ణారావు తన మాజిక్ ద్వారా నేరస్థులను మంచివారుగా మారిస్తే బాగుంటుంది.

—వయ్యాల్పి